

blevet løftet, så inviterer man sådan set oppositionen til at spørge: Hvem var det, der skar voldsomt ned på den? Men lad det nu ligge.

Det var det med musikskolerne, som bragte mig herop. Jeg synes altså ikke, at man bare kan konstatere, at nu når vi er gået fra 25 pct., som er idealtilskuddene til musiklærerkompensationen, til 16 pct., er der nok ikke mulighed for i Folketinget at løfte den kompensationsdel, altså underforstået, at der ikke kommer flere penge, og så efterfølgende sige, at vi skal til at lave nogle elitehold eller talentudviklingshold.

Hvis man skal gøre det og investere i det, hvilket jeg ikke på forhånd vil afvise, kræver det da flere penge, for alternativet er jo, at man tager fra bredden, og det vil jeg være meget imod. Derfor tror jeg, at det er meget vigtigt, at vi siger, at den investering, man kan gøre i musikskolerne, som jo alt andet lige også kommer andre dele af samfundet til gode, kræver nogle ekstra midler.

Men jeg vil gerne sige til ministeren, at ministerens bemærkning om at få et tættere samarbejde mellem folkeskolen og musikskolernes undervisning er jeg fuldstændig enig i. Og vi giver vi meget tilsagn om at ville arbejde med det, ligesom vi selvfølgelig gerne vil arbejde med alle de andre dele af udvikling af musikken, herunder genrene.

Men jeg synes, det er væsentligt at sige, at musikskolerne altså kræver en vis form for økonomisk fundament for at sikre, at vi får fastholdt og udviklet bredden.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg elsker de her økonomiske diskussioner. Nu har vi haft dem i 14 måneder, og vi kan godt tage 14 måneder til. Det, vi er enige om nu, er, at vi sammen prøver at diskutere det konkrete indhold i musikudviklingen. Jeg hører og har egentlig også hørt gennem et stykke tid fra SF's ordfører, at nu handler det om de konkrete resultater, i stedet for at man hele tiden vender tilbage og ser på, hvad der skete for et år siden.

Kl. 13.45

Jeg kan bare konstatere, og det tal synes jeg alligevel vi skal have med, at det er rigtigt, at der har været en intention om 25 pct. i refusion, men det har nu aldrig nogen sinde været sådan, at man har været oppe i nærheden af de 25 pct., uanset hvornår, hvorledes og hvordan.

Men det, der er interessant, er den statslige bevilling til musikskolerne. Det er rigtigt, at procenten er røget ned, men det er, fordi der er en aktivitetsstigning i musikskolerne. Og se i 2003 har vi en finanslovbevilling på 89 mio. kr. fra statens side til musikskolerne. På nær et enkelt år er det det højeste beløb, der er givet, i de sidste 10 år.

I den bedste af alle verdener, vil jeg godt sige, er det her, jeg personligt gerne ville lægge nogle flere penge. Det er her, hvor man får fat i de unge. Det er her, hvor man får fat i børnene og giver dem en ordentlig introduktion og kærlighed til musikken.

Det, vi kan gøre nu med den nye satsning og med den nye koordinering, er sammen med undervisningsministeren og socialministeren at se på: Hvordan introducerer vi musikken til børnene i børnehaven og i folkeskolen, både i form af engagerede lærere, i form af faciliteter og i form af uddannede lærere og for pædagogernes vedkommende også pædagoger, der har været på efteruddannelse, så de kan give børnene en oplevelse, når de er 3-4-5 år og går i børnehave?

Det er her, jeg tror, at man kan tage fat; altså et supplement. Så ville vi måske have nogle kraftcentre, hvis vi blev enige om det regionalt, hvor der er en overbygning til talenter på én regional musikskole, som ligger i nærheden af MGK'er, som kan være med til at løfte det også for alle de andre.

I den kontrakt, som jeg i øjeblikket er ved at indgå med symfoniorkestrene, som vil give symfoniorkestrene nogle ganske fornuftige vilkår, er der et kraftigt incitament til, at man skal forøge indsatsen over for børn og unge. Vi har i symfoniorkestrene nogle professionelle musikere, som er på et ekstremt højt niveau, som vi i endnu højere grad skal have ud og undervise børn og unge på skolerne og i endnu højere grad give børn og unge lidenskab, glæde og kærlighed til musikken.

Jeg tror, at den måde, børn og unge bedst får kærlighed til musik på, er ved at snakke med og se professionelle musikere, som behersker deres instrumenter, som kan sørge for, at deres kompetence og deres engagement smitter af på børn og unge. Derfor har jeg meget tiltro til, at vi kan få symfonikerne ud til skolerne og fortælle om musikkens glæder. Det er sådan nogle ting og redskaber, som jeg håber på at vi kan blive enige om.